

## Til § 10.

Denne Bestemmelse svarer nærmest til Lov 1857 § 18, dog at Reglen ogsaa gælder offentlig Udførelse af Musikværker, hvilket er en Konsekvens af, at Komponisten ifølge § 2 b, i Mod sætning til, hvad den nu gældende Ret hjemler, ogsaa har Eneret til at lade disse offentlig udføre. Paragraffens første Stykke samt første og andet Punktum af andet Stykke gengive i øvrigt kun den gældende Retts Regel. Derimod indeholder Paragraffens Slutning en væsentlig Afvigelse fra denne. Bestemmelsen i Lov 1857 § 18 om, at Forfatteren, selv om han har overdraget en anden en udelukkende Ret til Udførelse, skal have Ret til at overdrage andre en lignende Ret, naar Digtet eller Kompositionen i 5 Aar ikke har været bragt til offentlig Udførelse af Erhververen, opfattes nemlig baade i Teori og Praksis som blot deklaratorisk. Derved opnaas det tilfattede Njemed imidlertid ikke fuldt, idet Forfatteren i Reglen vil blive tvungen til udtrykkelig at give Afkald paa denne Ret. Simpelt hen at gøre Reglen præceptiv, saaledes at Erhververens Eneret uigenkaldeligt er fortabt, hvis han i 5 Aar ikke har opført Værket, vilde paa den anden Side ofte føre til Ubilligheder mod denne, der af mange vægtige Grunde — der ofte ogsaa vilde have hindret Udførelse ved andre — Krig, Epidemier, Kriser o. l. kan have været afholdt fra at lade Værket opføre, uden at der kan lægges ham nogen Forjættelse til Last. Og til Værn for Forfatteren behøves en saa vidt gaadende Regel heller ikke. Den Interesse hos Forfatteren, som det gælder her at beskytte, er ikke nærmest den økonomiske — han vil som Regel have faaet fuldt vederlag for Retten — men den mere personlige, at hans Værk ikke gaar i Forglemmelse ved mod hans Ønske i længere Tid at unddrages Offentligheden. Dette opnaas ved at give Forfatteren Ret til uafhængig af modstaaende Aftaler at foranstalte nye Udførelser, saa længe den berettigede ikke selv paa ny foranstalter saadanne. Ved denne Tilføjeelse undgaas det at gøre for stort og definitivt Indgreb i Erhververens Ret. For at Forfatterens Ret ikke skal være værdiløs, er det dog nødvendigt at kræve, at der gives ham et Værelse, for at han kan have rimelig Udset til at faa de med Udførelsen forbundne Udgifter dækkede. Men dernæst bør Forfatteren, naar han virkelig vil og kan foranstalte Udførelse selv eller ved andre, paa Forhaand kunne faa det Spørgsmaal afgjort, om han uhindret skal kunne forsætte med saadan Udførelse. Hertil sigter Paragraffens Slutnings-

regel, hvor det saa vidt muligt er søgt at gennemføre den Tanke, at kun de Erklæringer, der bæres af virkelig Evne og Vilje til at foranstalte Udførelse, faa Betydning overfor den anden Part. Da her normalt kun er Tale om Hævdelse af Forfatterens rent personlige Interesse (hans litterære Navn), bør denne Ret kun tilkomme Forfatteren selv og hans Arvinger, ikke andre, der ere indtraadte i hans Ret. For saa vidt Forfatteren undtagelsesvis tillige maatte have en økonomisk Interesse at hævde — f. Eks. fordi han skal have Betaling efter Tantiemeshjtemet — vil den her opstillede Regel ogsaa fuldt ud værne om denne Interesse.

§ Henhold til ovenstaaende Betragtninger er Reglen i § 10 formuleret<sup>1)</sup>.

## Til § 11.

Om Paragraffens første Stykke er det fornødne sagt ovenfor i de almindelige Bemærkninger til Kapitel II. Reglen i andet Stykke synes tilstrækkeligt begrundet i Hensyn til disse almindelige og naturlige Forlelser hos Forfatteren, saa meget mere som denne, hvis en saadan Regel mangler, let vil finde Anledning til at tilintetgøre sit Manuskript. Reglen vil særlig have Betydning med Hensyn til efterladte Livserindringer o. l.

Reglen i tredje Stykke er en naturlig Konsekvens af, at de almindelige Arbejdsregler anvendes paa Forfatterretten, og vil sikkert i og for sig findes hensigtsmæssig.

Reglen i fjerde Stykke fastslaar kun udtrykkelig, hvad der ogsaa uden positiv Hjemmel maatte antages, og er bl. a. udtrykkelig udtalt i den ungariske Lov § 3, 2det og 3dje Stykke.

## Til § 12.

Om denne Bestemmelse kan i det væsentlige henvises til de almindelige Bemærkninger til Kapitel II. Ved Reglen i Paragraffens tredje Stykke er navnlig taget Hensyn til, at Forauktionering som Regel ikke vil være nogen særlig heldig Realisationsmaade ved Rettigheder af denne Art. Afgørelsen af de i andet og tredje Stykke omtalte Stridigheder er henlagt til den i § 28 nævnte Kommission, fordi denne formenes at have de fleste Betingelser for en sagkyndig og hensynsfuld Bedømmelse af disse Spørgsmaal.

<sup>1)</sup> Værk herved norsk Lov §§ 32 og 33; svensk Lov (1877) § 13; finsk Lov § 14; noget afvigende portugisisk Civillovs Art. 599 og 600.